

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

7. marts 2002 *

I sag T-95/99,

Satellimages TV 5 SA, Paris (Frankrig), ved advokat E. Marissens og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

støttet af:

Den Franske Republik, først ved K. Rispal-Bellanger, derefter G. de Bergues og F. Million som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

* Processprog: engelsk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. Doherty og K. Wiedner,
som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

støttet af:

Deutsche Telekom AG, Bonn (Tyskland), ved advokaterne F. Roitzsch og
K. Quack, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Kommissionens påståede beslutning af
15. februar 1999 vedrørende sagsøgerens klage i medfør af artikel 86 EF (nu
artikel 82 EF) (IV/36.968 — Satellimages TV 5 mod Deutsche Telekom),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 11. december 2001,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren er et offentligt tv-spredningsselskab af almen interesse, hvis aktionærer er franske, belgiske, schweiziske og canadiske offentligretlige tv-spredningsselskaber, som sender fransksprogede tv-programmer.
- 2 Ved skrivelse af 18. marts 1998 indgav sagsøgeren en klage til Kommissionen, med anmodning om, at denne skulle fastslå, at Deutsche Telekom AG (herefter »Deutsche Telekom«) ved at opkræve et gebyr fra tv-spredningsselskaber for at videresprede deres udsendelser via sit kabelnetværk, havde misbrugt sin

dominerende stilling på markedet for kabeldistribution i modstrid med artikel 86 EF (nu artikel 82 EF). Sagsøgeren gjorde gældende, at princippet om opkrævning af gebyrer fra tv-spredningsselskaber i sig selv udgør en overtrædelse af artikel 86 EF, uafhængigt af gebyrets faktiske størrelse.

- 3 I denne forbindelse anmodede sagsøgeren ligeledes Kommissionen om at træffe midlertidige foranstaltninger for at få ophævet de gebyrstigninger for videre-spredning pr. kabel, som Deutsche Telekom havde indført.
- 4 Parallelt hermed indgav sagsøgeren den 15. juni 1998 en klage til den tyske myndighed for regulering af telekommunikation og post, Regulierungsbehörde für Telekommunikation und Post, vedrørende den gebyrstigning, som Deutsche Telekom havde indført for viderespredning pr. kabel.
- 5 Deutsche Telekom henviste i sit indlæg af 24. april 1998 vedrørende anmodningen om midlertidige foranstaltninger til en foreløbig rapport af 22. oktober 1993, som var blevet udarbejdet af Kommissionen i forbindelse med sag IV/34.463 — VPRT/DPB Telekom, som vedrørte en klage indgivet i september 1990 af VPRT, som er en branchesammenslutning af kommercielle tv-spredningsselskaber, der udøver virksomhed i Tyskland (herefter »VPRT-rapporten«). I den nævnte sag anfægtede VPRT Deutsche Telekoms gebyrpolitik, som ifølge VPRT medførte en diskrimination af tv-spredningsselskaber, som sender via private satellitter, i forhold til selskaber, som sender via offentlige satellitter. I rapporten foreslog Kommissionen, efter at have foretaget en teknisk og markeds-mæssig analyse af markedet for kabeldistribution, forskellige foranstaltninger, som skulle give Deutsche Telekom en supplerende finansiering af sine kabeldistributionsaktiviteter ud over de indtægter, der hidrørte fra de gebyrer, som blev betalt af husstande med kabel.

6 I VPRT-rapporten siges således om dette emne:

»III. Foreslåede foranstaltninger

Nedenstående ændringsforslag til den aktuelle prispolitik har til formål at tilkendegive over for [Deutsche] Telekom, hvilke kriterier der bør anvendes med henblik på fastlæggelsen af den fremtidige prisfastsættelsespolitik.

[...]

2. Løsningsmuligheder

Forsøget på at fremlægge visse ændringsforslag, som kan erstatte den aktuelle prisstruktur, foregriber ikke Kommissionens endelige stillingtagen til nogen foranstaltning, som måtte blive truffet over for [Deutsche] Telekom, men bør betragtes som et grundlag for diskussion.

[De forskellige løsningsmuligheder er:]

(1) Overvæltning af omkostningerne på fjernseerne

[...]

(2) Deling af omkostningerne mellem programproducenterne

[...]

(3) Fordeling af omkostningerne mellem programproducenter på grundlag af satellitsystem

[...]

(4) Omkostningsaftale med satellitudbydere

IV. Afsluttende bemærkninger

Under henvisning til de følgende betragtninger vil der for nærværende ikke blive fremsat nogen klagepunkter over for [Deutsche] Telekom, men kun ovenstående ændringsforslag. Denne løsning betragtes som tilstrækkelig af følgende grunde:

1. [Deutsche] Telekom har under de uformelle forhandlinger vist sig at være villig til at ændre sin prisfastsættelsespolitik, hvis Kommissionen måtte finde, at den nuværende politik er uforenelig med konkurrencereglerne.

2. Som det er blevet dokumenteret ovenfor, eksisterer der talrige muligheder for prisfastsættelse, som er forenelige med artikel 86 og som alle er lige acceptable for Kommissionen.«
-
- 7 Sagsøgeren modtog en kopi af VPRT-rapporten fra Kommissionen ved skrivelse af 17. juni 1998.
-
- 8 Ved skriftligt indlæg vedrørende klagen af 18. marts 1998 fremsatte Deutsche Telekom en række argumenter, som i særdeleshed skulle vise, at dets kabel-distributionsaktiviteter ikke er rentable. Deutsche Telekom gjorde endvidere gældende, at sagsøgerens klage skulle vurderes i lyset af sagen VPRT/DPB Telekom.
-
- 9 Ved skrivelse af 7. juli 1998 trak sagsøgeren sin anmodning om foreløbige foranstaltninger, som var blevet fremsat for Kommissionen, tilbage.
-
- 10 Den 9. juli 1998 fremlagde sagsøgeren et nyt skriftligt indlæg for Kommissionen til støtte for sin klage af 18. marts 1998.
-
- 11 Sagsøgeren hævder at have haft uformel kontakt med repræsentanter for de kompetente tjenestegrene ved Kommissionen efter indgivelsen af sin klage og fremsættelsen af sit skriftlige indlæg. Herunder erklærede disse repræsentanter over for sagsøgeren, at deres holdning til klagen ville være den samme som den, Kommissionen allerede havde givet udtryk for i VPRT-rapporten. Disse repræsentanter så ikke nogen grund til, at kabeldistributører ikke skulle kunne opkræve gebyrer hos selskaber, som spreder tv via satellit, og hvis programmer de viderespreder til husstande pr. kabel.

- 12 Det er under disse omstændigheder og efter gentagne anmodninger fra sagsøgeren om en skriftlig afgørelse fra Kommissionens tjenester, at den direktør hos Kommissionen, som var ansvarlig for sagens behandling, den 15. februar 1999 fremsendte den skrivelse til sagsøgeren, som er genstand for nærværende søgsmål (herefter »den omtvistede retsakt«).

- 13 Den omtvistede retsakt lyder således:

»Jeg henvender mig til Dem vedrørende Deres klients klage af 18. marts 1998, i hvilken Deutsche Telekomms prisfastsættelsespolitik over for tv-spredningsselskaber — herunder Deres klient — som udfører virksomhed via satellit, hævdes at være udtryk for misbrug og i strid med artikel 86 EF for så vidt angår adgangen til tjenester med viderespredning pr. kabel. Generelt anfægter klageren to forskellige aspekter af Deutsche Telekomms prisfastsættelsespolitik: 1) Det forhold, at Deutsche Telekom i relation til sit kabelnetværk anvender et dobbelt gebyropkrævningssystem ved at kræve betaling fra såvel tv-spredningsselskaber, som eksempelvis Satellimages/tv 5, som fra slutbrugerne, dvs. husstande med kabel, 2) størrelsen af de gebyrer for viderespredning, som Deutsche Telekom afkræver tv-spredningsselskaber, og i særdeleshed stigningen heraf. Deres klient gør gældende, at Deutsche Telekom misbruger sin dominerende stilling i disse to henseender.

Mine medarbejdere, fr. Schiff og hr. Haag, har i talrige telefonsamtaler informeret Dem om, at ifølge vores foreløbige vurdering udgør systemet med dobbelt gebyropkrævning, som Deutsche Telekom anvender, ikke i sig selv et misbrug af dominerende stilling. Såvel fjernseere — der ser udsendelser, som bliver viderespredt af kabeldistributørerne — som selskaber, som eksempelvis Deres klient, der sender via satellit, hvor den endelig viderespredning af programmer til fjernseerne via satellit sker pr. kabel, drager begge fordel af ydelser, som der betales for: Husstande med kabel betaler i særdeleshed for

ydelsen med viderespredning af tv-signaler pr. kabel til deres husstand, hvor signalerne kan modtages, mens tv-spredningsselskaberne betaler for, at deres signaler kan få adgang til Deutsche Telekom's kabelnetværk og signalernes viderespredning via dette netværk til husstande med kabel. Vores foreløbige vurdering er, at De ikke har fremsat nogle argumenter, som leder os til at konkludere, at artikel 86 kan anvendes til at anfægte dette aspekt af Deutsche Telekom's prisfastsættelsespolitik.

For så vidt angår størrelsen af det gebyr, som Deutsche Telekom afkræver Deres klient, har jeg forstået, at De i øjeblikket søger at opnå en afgørelse fra den tyske myndighed, som er ansvarlig for regulering af telekommunikationssektoren. Efter min overbevisning er dette aspekt af klagen da også et spørgsmål, der må afgøres af den kompetente nationale myndighed.

Jeg vil understrege, at ovenstående betragtninger alene er af foreløbig karakter og alene er baseret på oplysninger, som jeg har til rådighed på nuværende tidspunkt. Således udgør denne skrivelse ikke en endelig stillingtagen fra Europa-Kommis-sionens side, og såvel De som Deres klient kan fremsætte enhver supplerende betragtning, som De måtte ønske. [...]

John Temple Lang

Direktør«

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 14 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. april 1999 har sagsøgeren anlagt nærværende søgsmål.

- 15 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor den 8. juni 1999 har Kommissionen i medfør af artikel 114, stk. 1, i procesreglementet fremsat begæring om sagens afvisning.
- 16 Ved kendelser af henholdsvis 22. november og 8. december 1999 har formanden for Rettens Anden Afdeling tilladt Den Franske Republik at intervenere til støtte for sagsøgerens påstande og Deutsche Telekom at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.
- 17 Ved kendelse af 13. marts 2000 har Retten forenet spørgsmålet om sagens afvisning med prøvelsen af sagens realitet.
- 18 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Som led i sagens tilrettelæggelse har Retten opfordret parterne til at besvare visse spørgsmål under retsmødet.
- 19 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 11. december 2001.
- 20 Sagsøgeren og Den Franske Republik har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.

— Den omtvistede retsakt annulleres.

- I medfør af artikel 176 EF (nu artikel 233 EF) skal Kommissionen gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.
- Kommissionen betaler sagens omkostninger, herunder omkostningerne påført ved nedlæggelse af påstanden om sagens afvisning.

21 Kommissionen og Deutsche Telekom har nedlagt følgende påstande:

- Afvisning, subsidiært frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes anbringender

- 22 Kommissionen har for det første gjort gældende, at den omtvistede retsakt ikke er en retsakt, der kan gøres til genstand for et annulationssøgsmål, idet den ikke har karakter af en endelig beslutning i den betydning, hvori dette udtryk anvendes i Domstolens dom af 11. november 1981 i sagen IBM mod Kommissionen (sag 60/81, Sml. s. 2639, præmis 10) og Rettens dom af 10. juli 1990 i sagen Automec mod Kommissionen (sag T-64/89, Sml. II, s. 367, præmis 45-47).

- 23 Kommissionen har endvidere bestridt, at den ved vedtagelsen af VPRT-rapporten på forhånd skulle have taget stilling til de spørgsmål, der rejses i nærværende sag. Kommissionen har yderligere bestridt, at VPRT-rapporten skulle kunne bevirke, at den omstridte retsakt forvandles til en beslutning om afvisning af klagen, når formuleringen af denne retsakt tydeligt viser, at der er tale om en forberedende retsakt. I denne henseende har Kommissionen gjort gældende, at selv i det omfang sagen støttes på den kombinerede effekt af VPRT-rapporten og den omtvistede retsakt, må den afvises. VPRT-rapporten udgør nemlig i sig selv heller ikke en retsakt, der kan gøres til genstand for et annulationssøgsmål. Der er tale om et internt dokument, der ikke har retligt bindende virkninger, og som er blevet anvendt som diskussionsgrundlag med henblik på at opnå et kompromis mellem parterne i en anden sag, som rejste helt andre retlige spørgsmål.
- 24 Derudover anfører Kommissionen, at hvis sagsøgerens anbringende om, at den omstridte retsakt alene bekræfter VPRT-rapporten, skulle lægges til grund, skulle søgsmålet have været anlagt inden to måneder at regne fra modtagelsen af rapporten. Eftersom sagsøgeren har ventet ca. ti måneder at regne fra modtagelsen af VPRT-rapporten, før nærværende søgsmål blev anlagt, er dette således blevet anlagt for sent og sagsøgeren vil da alene kunne anfægte den omstridte retsakt, som således teoretisk set alene har karakter af en bekræftelse.
- 25 Deutsche Telekom støtter Kommissionens anbringender.
- 26 Sagsøgeren har, støttet af den franske regering, først gjort gældende, at det ikke fremgår af dommen i sagen Automec mod Kommissionen, at Kommissionen kun kan vedtage beslutninger, der kan gøres til genstand for et annulationssøgsmål, efter at have fulgt de tre faser i proceduren, som er beskrevet i den nævnte sag. Sagsøgeren og den franske regering har herved anført, at domstolskontrollen ikke kan betinges af opfyldelsen af visse formaliteter, som Kommissionen til enhver tid vil kunne fravige. Ydermere kan Kommissionen ikke drage fordel af sin manglende overholdelse af artikel 6 i forordning nr. 2842/98 af 22. december 1998 om høring af parter i visse procedurer efter EF-traktatens artikel 85 og 86 (EFT L 354, s. 18), således som fremhævet af generaladvokat Tesauo i sit forslag

til afgørelse af 18. marts 1997 i sagen Guérin mod Kommissionen (sag C-282/95, Sml. I, s. 1503, på s. 1505).

- 27 Sagsøgeren har, støttet af Den Franske Republik, dernæst gjort gældende, at det følger af fast retspraksis, at det er retsaktens indhold og ikke dens form, der er afgørende ved vurderingen af, om den pågældende retsakt har virkninger, som kan berøre sagsøgerens retsstilling. I den forbindelse har sagsøgeren henvist til tre forhold, som er karakteristiske for nærværende sag med henblik på at vise, at den omtvistede retsakt efter sit indhold udgør en definitiv beslutning om afvisning af klagen.
- 28 Sagsøgeren har for det første anført, at den omtvistede retsakt uden det mindste forbehold afgør, at viderespredning pr. kabel omfatter to adskilte tjenesteydelser, den ene rettet mod husstande med kabel, den anden mod tv-spredningsselskaber. Forudsætningen om, at der eksisterer to forskellige tjenesteydelser inden for viderespredning pr. kabel, blev ikke præsenteret af Kommissionen som værende en foreløbig vurdering, men som værende en objektiv og definitiv slutning, som dannede grundlag for Kommissionens foreløbige konklusion, nemlig at kravet om, at tv-spredningsselskaber skal betale et gebyr, ikke i sig selv er udtryk for misbrug. Konstatering af en tjenesteydelse fra Deutsche Telekom medfører altså ifølge Kommissionen automatisk, at tjenestemodtageren skal betale for den pågældende ydelse.
- 29 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at den omstridte retsakt definerer kabeldistribution abstrakt på en sådan måde, at enhver supplerende bemærkning af sagsøgerens side ikke ville kunne få Kommissionen til at anlægge en anden synsvinkel end i sagen VPRT/DPB Telekom. Desuden har sagsøgeren anført, at Kommissionen aldrig ville have givet denne generelle og abstrakte definition, hvis den ikke var endelig.

- 30 For det tredje har sagsøgeren anført, at eftersom princippet om opkrævning af gebyrer fra tv-spredningsselskaber, som opererer via satellit, blev foreslået eksplicit af Kommissionen i VPRT-rapporten, er det umuligt, at Kommissionen vil kunne nå til en anden konklusion i nærværende sag uden samtidig at pådrage Fællesskabet ansvar. At der er forløbet en vis tid fra vedtagelsen af VPRT-rapporten, ville være uden betydning i så henseende.
- 31 Sagsøgeren og Den Franske Republik har derfor konkluderet, at i betragtning af omstændighederne omkring den omtvistede retsakts vedtagelse udgør denne efter sit indhold en beslutning om afvisning af klagen. I overensstemmelse med fast retspraksis (Rettens dom af 18.5.1994, sag T-37/92, BEUC og NCC mod Kommissionen, Sml. II, s. 285, præmis 34) bør Kommissionen således ikke kunne gemme sig bag faste formuleringer, der har til formål at hindre Rettens kontrol eller kunstigt at forlænge behandlingen af klagen, når beslutningen om afvisning af klagen faktisk allerede er truffet, og det er umuligt at ændre dens indhold.

Rettens bemærkninger

- 32 Ved afgørelsen af, om nærværende sag kan optages til realitetsbehandling, må det fremhæves, at det følger af fast retspraksis, at kun foranstaltninger, der har retligt bindende virkninger, som kan berøre en sagsøgers interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, udgør retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annulationssøgsmål i medfør af artikel 173 EF (nu artikel 230 EF). Ifølge samme praksis kan retsakter eller beslutninger, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, navnlig sådanne, som afslutter en intern procedure, principielt kun anfægtes, hvis det drejer sig om foranstaltninger, som definitivt fastlægger Kommissionens standpunkt som afslutning på denne procedure, modsat foreløbige foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning (dommen i sagen IBM mod Kommissionen, præmis 9 og 10).

33 Det må således undersøges, om det følger af den omtvistede retsakt, at Kommissionen definitivt har fastlagt sit standpunkt i forhold til den af sagsøgeren indgivne klage.

34 I denne forbindelse må det fastslås, at Kommissionen i den omtvistede retsakt klart har udtalt, at de vurderinger, som findes heri, er af foreløbig karakter. Konklusionen i den omtvistede retsakt kunne ikke have været formuleret klarere i så henseende, eftersom det præciseres, at »ovenstående betragtninger alene er af foreløbig karakter og alene er baseret på oplysninger, som [Kommissionen] har til rådighed på nuværende tidspunkt. Således udgør denne skrivelse ikke en endelig stillingtagen fra Kommissionens side, og såvel De som Deres klient kan fremsætte enhver supplerende betragtning, som De måtte ønske«. I modsætning til det af sagsøgeren hævdede er der ikke noget i denne konklusion, der kan lede til at tro, at den ikke vedrører samtlige de betragtninger, som Kommissionen fremsatte i denne retsakt.

35 Denne del af den omtvistede retsakt kan ikke betragtes som en standardformulering, som er uden forbindelse til den omtvistede retsakt indhold, hvilket sagsøgeren og Den Franske Republik har hævdet under henvisning til sagen BEUC og NCC. For så vidt angår den centrale del af klagen er den foreløbige karakter af de vurderinger, som udtrykkes af Kommissionens tjenestegrene, således understreget gentagne gange, idet det i den omtvistede retsakt lyder:

»Ifølge vores foreløbige vurdering udgør systemet med dobbelt gebyropkrævning, som Deutsche Telekom anvender, ikke i sig selv et misbrug af dominerende stilling«, og »vores foreløbige vurdering er, at [sagsøgeren] ikke har fremsat nogen argumenter, som leder os til at konkludere, at artikel 86 kan anvendes til at anfægte dette aspekt af Deutsche Telefoms prisfastsættelsespolitik«.

- 36 Som Kommissionen korrekt har bemærket, fremgår det desuden ingen steder af den omtvistede retsakt, at klagen dermed skulle være blevet afvist eller henlagt.
- 37 Endelig gjorde Kommissionen det klart, at sagsøgeren kunne fremsætte supplerende bemærkninger til Kommissionens vurdering.
- 38 Under disse omstændigheder må det konkluderes, at den omtvistede retsakt må betragtes som en foreløbig stillingtagen (jf. i samme retning Domstolens dom af 16.6.1994, sag C-39/93 P, SFEI m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 2681, præmis 30).
- 39 VPRT-rapporten ændrer ikke denne konklusion. Uden at det er nødvendigt at afgøre, om VPRT-rapporten udgør Kommissionens endelig stillingtagen i sagen VPRT/DPB Telekom, må det således fastslås, at denne rapport ikke kan medføre, at den omtvistede retsakt får karakter af Kommissionens endelige stillingtagen til sagsøgerens klage. I modsætning til det af sagsøgeren hævdede er Kommissionen nemlig i forbindelse med en eventuel beslutning i henhold til traktatens artikel 86 vedrørende de faktiske omstændigheder, der danner grundlag for sagsøgers klage, forpligtet til at foretage en ny undersøgelse af konkurrencevilkårene, som ikke nødvendigvis vil være baseret på de samme betragtninger, som dannede grundlag for VPRT-rapporten (jf. i analogi med Rettens dom af 22.3.2000, forenede sager T-125/97 og T-127/97, Coca-Cola mod Kommissionen, Sml. II, s. 1733, præmis 82).
- 40 Det følger af ovenstående betragtninger, at Kommissionen ikke ved den omtvistede retsakt har taget endelig stilling til sagsøgerens klage. Den omtvistede retsakt havde især til formål at give sagsøgeren mulighed for at udbygge sine anbringender i lyset af den første reaktion fra Kommissionens tjenester, som blev udtrykt i denne retsakt. Det forhold, at sagsøgeren, som hævdede under

forhandlingerne for Retten, mener at have fremsat samtlige sine argumenter i de skrivelser, som denne tilsendte Kommissionen forud for dennes fremsendelse af den omtvistede retsakt, ændrer ikke denne vurdering. Dette forhold kan ikke give den omtvistede retsakt en mindre foreløbig karakter end den, som Kommissionen har givet den.

- 41 Da den omtvistede retsakt ikke er udtryk for en definitiv fastlæggelse af Kommissionens standpunkt, har den ikke retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser, og den kan dermed ikke danne grundlag for et annulationssøgsmål som forudsat i artikel 173 EF. Sagen må således afvises, uden at det er fornødent at undersøge de øvrige formalitetsanbringender. Under disse omstændigheder følger det, at sagens realitet, sådan som den er blevet fremstillet af parterne, ikke prøves.

Sagens omkostninger

- 42 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør selskabet betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.
- 43 I medfør af artikel 87, stk. 4 i procesreglementet, tilpligtes den Franske Republik at betale sine egne omkostninger. I betragtning af sagens omstændigheder findes det tilsvarende rimeligt at tilpligte Deutsche Telekom at betale sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Anden Afdeling)

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.
- 3) Intervenienterne bærer deres egne omkostninger.

Moura Ramos

Pirrung

Meij

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. marts 2002.

H. Jung

R.M. Moura Ramos

Justitssekretær

Afdelingsformand